

Zondagmiddag waren ze gegaan. Het weer was drukkend warm. De klamme zomerhitte plakte aan hun kleren. Ook werden ze vergezeld door een golf van muggen en vliegen.

Na een wandeling van een uur (ze deden rustig aan, het was veel te warm om je te haasten) kwamen ze bij het fluisterwoud. De aparte sfeer was meteen voelbaar.

De lucht was hier anders. Breekbaarder. Ook het licht was anders. Spaarzaam. Elk zonnestraaltje werd gefilterd, zorgvuldig benut. De bomen, planten en bloemen hadden iets unieks boven zich hangen, iets wat je in andere bossen niet had. Een zijdezachte glans, een bijzondere energie waarde er rond. Je voelde het tot in alle cellen van je lichaam. Je voelde je sterker, krachtiger en heel gevoelig. Zintuigen reageerden scherp in het fluisterwoud. Het was alsof je één werd met de natuur om je heen, een levenslange verbintenis. Tijd telde hier niet, er was alleen het moment van nu. Een gewaarwording waar veel mensen van terugschrokken. Ook zei men dat het er spookte. Het woud was vervloekt.

Er waren verschillende verhalen over mensen die van een wandeling nooit meer terugkwamen. Of totaal veranderd, de weg kwijt geraakt in hun hoofd. Gek geworden. Sprookjesverhalen volgens velen. Toch werd het woud vaak gemeden.

Ongeveer een half uur nadat ze het fluisterwoud hadden betreden, stond Maria met open mond te kijken naar de oude Eik. Ze had hem nog niet eerder in het echt gezien, ze durfde nooit ver

van het pad af te dwalen. De woudreus was vele meters breed en zag er zichtbaar oud uit. De stam was breed geaderd met dikke rimpels die als een wirwar door elkaar groeiden. Ook staken er dikke knobbels uit de stam, knoestige neuzen tussen de verweerde gezichten van schors. Grote, imposante takken waaierden hoog uit in de lucht.

‘Wauw!’ zei ze veelzeggend.

Mark snoof. Zijn neus kriebelde. De jaarlijkse hooikoorts kwam weer opzetten. Dit kon hij er net niet bij hebben. Afgelopen nacht waren er weer wat nieuwe “natuurlijke” verschijnselen opgetreden. Zijn gelaat was nu versierd met geelgroene vlekken op zijn wangen en onder zijn ogen, maar het ergste van alles was nog wel dat er nu gras uit zijn oren groeide.

Samen met Maria had hij geprobeerd het zo goed mogelijk weg te knippen, maar het groeide bijna net zo hard weer terug. Om gek van te worden. Hoe kon hij zich ooit zo vertonen op school? Iedereen zou hem uitlachen. Hij was blij dat hun ouders het weekend weg waren. Nu konden ze ongestoord en hopelijk onopvallend te werk gaan.

Mark nieste twee keer snel achter elkaar, viste een grote blauwe zakdoek uit zijn broekzak en snoot zijn neus langdurig. Zijn ogen traanden. Nog nooit had hij zich zo ongelukkig gevoeld.

Maria was ondertussen wat dichterbij gekomen. Voorzichtig legde ze een van haar handen op een lange, brede wortel die half boven de grond uit stak. De aarde was nog vochtig van de regen van vrijdag. Ze zakte er een beetje in weg. Liefdevol streek ze de stam met haar vingers. Er straalde een koele energie vanaf. Haar vingertoppen tintelden helemaal.

Ze draaide zich om naar Mark om wat te zeggen, toen ze ineens wegzakte in de aarde. Het ene moment stond ze nog tussen de wortels en het volgende moment was ze opgeslokt. Weg!

Mark rende naar de stam en keek tussen de wortels door in het donkere gat waar zijn zus zojuist in was verdwenen. Op handen

en knieën keek hij over de rand.

‘Maria! Is alles goed?’ riep hij lichtelijk in paniek naar beneden. Hij hoorde een zwak gekreun als antwoord. Daarna iets harder: ‘Ja, alles is oké.’

Mark boog nog iets verder naar voren, maar kreeg daar meteen spijt van. De natte aarde brokkelde onder hem weg en hij gleed op zijn buik naar beneden. Met een plof kwam hij terecht in de holte onder de boom. Gelukkig had hij zich niet bezeerd.

‘Wat leuk dat je me gezelschap komt houden,’ hoorde hij Maria zeggen.

‘Waar ben je?’ vroeg Mark terwijl hij zijn best deed iets te zien in het donker.

‘Hier!’

‘Leuk hoor,’ zuchtte Mark die helemaal gedesoriënteerd was.

‘En waar is hier?’

‘Doe niet zo moeilijk en kom me liever helpen,’ zei Maria. ‘Ik zit vlak achter je. En neem je rugzak mee.’

Mark steunde op handen en voeten en tastte blindelings om zich heen. Ineens voelde hij iets over zijn hand lopen. Hij gaf een schreeuw van schrik terwijl hij snel vooruit kroop. Met een bons stootte hij met zijn neus tegen Maria’s rug aan.

‘Hé, rustig aan, we hebben alle tijd. Geef me je rugzak eens even. Volgens mij heb ik...’ Mark hoorde Maria in de rugzak rommelen.

‘Aha,’ zei ze triomfantelijk. ‘Gevonden!’

‘Wat gevonden?’ bromde Mark.

‘De zaklamp domkop.’ Ze knipte de lamp aan en scheen in zijn gezicht.

‘Boe!’ zei ze met een lach.

‘Leuk hoor.’

‘Niet zeuren,’ zei Maria. Kijk liever voor je.’ Ze wees met de zaklamp een paar meter voor hen. Daar stond iets wat leek op een kleine stenen tafel. Nieuwsgierig kropen ze dichterbij.